

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Ing. Antona Jakubíka v Bratislave dňa 5. augusta 2008 vo veci vyžiadanej osoby **J. K.**, o sťažnosti vyžiadanej osoby J. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 3. júla 2008, sp. zn. 4 Ntc 2/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 21 ods. 7 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov **európsky zatýkací rozkaz** vydaný Prokuratúrou Linz v Rakúskej republike dňa 6. mája 2008 pod sp. zn. 9 St 95/08a na vyžiadanú osobu J. K., narodeného X. v B., trvale bytom v B., ulica P. č. X., štátny občan Slovenskej republiky, **s a v y k o n á .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením z 3. júla 2008, sp. zn. 4 Ntc 2/2008, rozhodol na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave z 13. júna 2008, sp. zn. 2 KPt 46/08-24, podľa § 21 ods. 1, ods. 3 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, že európsky zatýkací rozkaz vydaný Prokuratúrou Linz v Rakúskej republike dňa 6. mája 2008 pod sp. zn. 9 St 95/08a na vyžiadanú osobu J. K. sa vykoná.

Predmetom posudzovaného európskeho zatýkacieho rozkazu je žiadosť Rakúskej republiky o vydanie menovaného J. K. za účelom trestného stíhania pre skutky kvalifikované podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129 a § 130 4. Fall Trestného

zákonníka Rakúskej republiky ako zločin neoprávneného zisku závažnej krádeže vlámaním, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

J. K. odobral s úmyslom, v uvedených obdobiach a miestach vedome a úmyselne v súčinnosti s D. I. (podľa bodov 1/ a 2/ k Hv 12/08x KS Linz právoplatne odsúdení), ako aj čiastočne zatiaľ s neznámymi spolupáchateľmi v úmysle zaobstarať si priebežný príjem opakovaným spáchaním krádeží vlámaním, nasledujúce cudzie hnutelné veci v hodnote presahujúcej € 50 000 ďalej menovaných a oprávnených disponovaním, v prevažnej miere vlámaním (bod 2/ až 5/), teda násilným otvorením montovaných kľúčových boxov na motorových vozidlách a otváraním motorových vozidiel v nich nachádzajúcich sa, a tak protizákonne získanými originálmi kľúčov motorových vozidiel, týmto sa obohatiť neoprávneným privlastnením si, a to:

1/ dňa 2. januára 2008 v T. poznávací značka motorového vozidla L. oprávnení disponovaním spol. M., L. D. a L. M.;

2/ v L. osobné motorové vozidlo zn. H., podvozok číslo: S., v hodnote € 15 990 a Š., podvozok číslo: T., v hodnote € 15 590, spolu € 53 480, oprávnený disponovaním spol. P.;

3/ v období 18./19. novembra 2007 v M. osobné vozidlo zn. M., podvozok číslo: F., v hodnote € 16 000 C. H.;

4/ v období 26./27. novembra 2007 v S. osobné vozidlo zn. Š., podvozok číslo: F. v hodnote € 12 000, ako ja podvozok číslo: F. oprávnený disponovaním spol. M. S., pričom pokiaľ ide o druhé menované vozidlo, zostalo len pri pokuse;

5/ v období 28./29. novembra 2007 vo W. N. osobné vozidlo zn. M., podvozok číslo F., v hodnote € 20 000, oprávnený disponovaním spol. R.

V odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia krajský súd konštatoval, že všetky zákonné podmienky pre akceptáciu návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave, a teda pre rozhodnutie o vykonaní vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu, boli splnené.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal J. K. (ďalej tiež „vyžiadaná osoba“) ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 3. júla 2008 (č. I. 59 spisu) sťažnosť, ktorú následne prostredníctvom svojej obhajkyne podaním zo 16. júla 2008 (č. I. 65 spisu) písomne odôvodnil.

Sťažovateľ v písomnom odôvodnení sťažnosti namietal nedostatočné vymedzenie (opis) skutkov uvedených v európskom zatýkacom rozkaze z hľadiska času, miesta a miery účasti menovaného na predmetných trestných činoch tak, aby nemohli byť zamenené s inými skutkami. Štát pôvodu tak neposkytol dostatočné informácie pre dôsledné a zodpovedné rozhodnutie o vykonaní predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu. Po vykonanom šetrení existujú pochybnosti o odôvodnenosti vydania tohto európskeho zatýkacieho rozkazu. V konečnom dôsledku nemožno s istotou a bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť existenciu niektorého z prípadov uvedených v ustanovení § 14 zákona č. 403/2004 Z. z., čo odôvodňuje aplikáciu zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Na základe toho vyjadril názor, že nie sú splnené podmienky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, a preto žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 21 ods. 7 citovaného zákona sám rozhodol tak, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), teda preskúmal správnosť výroku napadnutého rozhodnutia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku (podľa § 1 ods. 2 zákona č. 403/2004 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Trestného poriadku, ak v tomto zákone nie je ustanovené inak) a zistil, že sťažnosť vyžiadanej osoby nie je dôvodná.

Zo spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že na vyžiadanú osobu bol vydaný už vyššie uvedený európsky zatýkací rozkaz.

Postup slovenských orgánov pri vydávaní osôb medzi členskými štátmi Európskej únie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu upravuje zákon

č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 1 citovaného zákona).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. vydávanie osôb sa na základe európskeho zatýkacieho rozkazu uskutočňuje medzi členskými štátmi podľa zásady vzájomného uznávania rozhodnutí justičných orgánov členských štátov. Európsky zatýkací rozkaz má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie podľa Trestného poriadku.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona európsky zatýkací rozkaz možno vydať pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom, a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin, je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej jeden rok.

Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona európsky zatýkací rozkaz možno vykonať, ak bol vydaný pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu trestným činom, a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin, je podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu najmenej jeden rok a nie je splnený niektorý z dôvodov pre odmietnutie jeho vykonania podľa tohto zákona.

Podľa § 4 ods. 8 citovaného zákona na účely rozhodnutia podľa odseku 5 orgány vykonávajúceho štátu neskúmajú trestnosť skutku podľa ich právneho poriadku, ak sa vydanie žiada pre skutok, ktorý je trestným činom podľa právneho poriadku štátu pôvodu, horná hranica trestnej sadzby je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej tri roky a bol justičným orgánom štátu pôvodu označený ako jeden z trestných činov, ktorých kategórie (celkový počet 32) sú vymedzené v tomto ustanovení.

Podľa § 14 ods. 1 citovaného zákona vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu justičného orgánu štátu pôvodu sa odmieta, ak

a) na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, sa vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, ak slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b) bola vykonávajúcemu justičnému orgánu predložená informácia, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená členským štátom alebo tretím štátom za rovnaký skutok za predpokladu, že uložený trest vykonala, vykonáva alebo takýto trest podľa právneho poriadku členského štátu alebo tretieho štátu, v ktorom bol vyneseny rozsudok, už nie je možné vykonať, alebo bola pre takýto skutok právoplatne oslobodená rozhodnutím justičného orgánu členského štátu alebo tretieho štátu,

c) vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d) skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak nejde o konanie podľa § 4 ods. 8; v prípade daní, poplatkov, ciel alebo meny nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

e) vyžiadaná osoba je trestne stíhaná v Slovenskej republike pre ten istý skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

f) slovenské orgány rozhodli o tom, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať, alebo bolo v členskom štáte vydané právoplatné rozhodnutie pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu; vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu však nebráni, ak vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu je potrebné uprednostniť uskutočnenie trestného konania v štáte pôvodu, predovšetkým z dôvodov zistenia pravdy a vykonania spravodlivého procesu, ochrany oprávneného záujmu poškodených osôb, vymerania trestu alebo jeho výkonu, alebo ak bolo konanie ukončené z dôvodu nedostatku dôkazov alebo z dôvodu chýbajúceho podania, alebo chýbajúceho splnomocnenia poškodeného,

g) vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu vyžadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky

a na stíhanie takéhoto trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

h) európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, na palube slovenskej lode alebo slovenského lietadla; vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu je v tomto prípade neprípustné aj vtedy, ak skutok nie je kvalifikovaný ako trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo

i) európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré boli spáchané mimo územia štátu pôvodu, a právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje trestné stíhanie pre rovnaké skutky, ak boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 21 ods. 1 prvá veta citovaného zákona po skončení predbežného vyšetrovania rozhodne súd na návrh prokurátora o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ak vyžiadaná osoba nesúhlasila s vydaním, alebo v prípadoch podľa § 20 ods. 5 alebo 8 tohto zákona.

Podľa § 21 ods. 2 citovaného zákona na konanie podľa odseku 1 je príslušný krajský súd, ktorý rozhodoval o väzbe; ak sa o väzbe nekonalo, krajský súd, v ktorého obvode sa vyžiadaná osoba zdržuje alebo v ktorého obvode je krajská prokuratúra, ktorej prokurátor vykonával predbežné vyšetrovanie.

Podľa § 21 ods. 4 citovaného zákona ak sa v konaní preukáže, že existuje dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14, súd rozhodne, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná.

Podľa § 21 ods. 6 citovaného zákona proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, je prípustná sťažnosť prokurátora a vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14; sťažnosť má odkladný účinok.

Podľa § 21 ods. 7 citovaného zákona o sťažnosti rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí. Najvyšší súd Slovenskej republiky

po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne, či sa európsky zatýkací rozkaz vykoná alebo nevykoná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu je správne, a preto podľa § 21 ods. 7 citovaného zákona sám rozhodol o tom, že európsky zatýkací rozkaz sa vykoná.

Krajský súd v konaní správne skúmal existenciu, resp. neexistenciu skutočností uvedených v § 14 citovaného zákona, nakoľko len existencia niektorej z uvedených skutočností je dôvodom pre rozhodnutie, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná. V opačnom prípade bol krajský súd povinný rozhodnúť o vykonaní predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu.

Krajský súd súčasne dospel k správne záveru, že žiadny z dôvodov na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu v posudzovanom prípade neexistuje.

Najvyšší súd zistil, že krajský súd správne aplikoval aj ustanovenie § 4 ods. 8 citovaného zákona, v zmysle ktorého, za podmienok tu uvedených, súd Slovenskej republiky neskúma podmienku obojstrannej trestnosti skutku uvedenom v európskom zatýkacom rozkaze, nakoľko podmienky tohto zákonného ustanovenia boli splnené.

Reagujúc na sťažostné námietky vyžadanej osoby je potrebné uviesť, že prieskumnú povinnosť súdu v konaní o vykonaní (resp. nevykonaní) európskeho zatýkacieho rozkazu v intenciách už vyššie citovaných zákonných ustanovení je nevyhnutné vnímať tak, že táto sa obmedzuje na skúmanie existencie, resp. neexistencie dôvodov na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu taxatívne vymedzených v zákone č. 403/2004 Z. z. (§ 14 a § 21 ods. 4 a contrario), keď len existencia takéhoto dôvodu je dôvodom na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom v opačnom prípade je povinnosťou súdu rozhodnúť o jeho vykonaní.

Námietku sťažovateľa ohľadne nedostatočného skutkového vymedzenia trestného činu v predmetnom európskom zatýkacom rozkaze nemožno akceptovať.

Naopak, skutky (čiastkové útoky), pre ktoré sa žiada jeho vydanie, sú v ňom jednoznačne vymedzené tak, aby nemohli byť zamenené s inými – okrem útoku v bode 2/ časom kedy mali byť spáchané, vo všetkých bodoch jednoznačnou identifikáciou osobných motorových vozidiel, ktoré mali byť odcudzené (výrobnou značkou, evidenčným číslom alebo číslom podvozku), výškou škody, ktorá takýmto konaním mala byť spáchaná, ako aj spôsobom konania (opisom vniknutia do motorových vozidiel).

Okrem tohto sťažovateľ nenamietal naplnenie konkrétneho dôvodu odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu uvedeného v § 14 zákona č. 403/2004 Z. z. v súlade s požiadavkou vyjadrenou v § 21 ods. 6 citovaného zákona, keď len všeobecne konštatoval existenciu pochybnosti o tom, že nie je naplnený „niektorý“ z uvedených dôvodov.

Taktiež je potrebné konštatovať, že v predmetnom konaní nie je dôvod na postup podľa § 27 citovaného zákona, teda na odklad realizácie európskeho zatýkacieho rozkazu.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia súd alebo prokuratúra, ktoré rozhodovali o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, môžu rozhodnúť o odklade jeho realizácie, ak sa voči osobe vedie na území Slovenskej republiky trestné stíhanie alebo osoba vykonáva alebo má vykonať trest odňatia slobody pre iný trestný čin ako ten, ktorý bol uvedený v európskom zatýkacom rozkaze. V prípadoch uvedených v § 26 rozhodne o odklade minister spravodlivosti. V rozhodnutí uvedie, dokedy sa realizácia odkladá.

Zo spisového materiálu síce vyplýva, že menovaný v súčasnosti je trestne stíhaný v Slovenskej republike Úradom justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava II pre prečin nedovolennej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. pod číslom konania ORP 3582/07 a pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. po číslom konania ORP 453/07 (č. I. 31 a 36 spisu), avšak vychádzajúc z vyššej závažnosti trestného činu, pre ktorý bol vydaný predmetný európsky zatýkací rozkaz (za ktorý mu v štáte pôvodu hrozí

trest odňatia slobody vo výške až 10 rokov) je opodstatnené, aby bolo uprednostnené trestné stíhanie vedené v Rakúskej republike (za trestné činy, pre ktoré je vedené trestné stíhanie menovaného v Slovenskej republike mu v zmysle citovaných ustanovení Trestného zákona ako trest najprísnejší hrozí trest odňatia slobody v sadzbe 1 až 5 rokov – § 219 ods. 1 Tr. zák.). Ustanovenie § 27 zákona č. 403/2004 Z. z. vyjadruje totiž možnosť (nie povinnosť) súdu, ktorý rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, súčasne rozhodnúť, že jeho realizácia (odovzdanie osoby) sa odkladá bez toho, aby aspoň rámcovo vyjadriло kritériá, z ktorých má súd pri rozhodovaní o odklade jeho realizácie vychádzať. Nakoľko ani skutočnosť, že vyžiadaná osoba je občanom Slovenskej republiky nie je podľa citovaného zákona dôvodom pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu (§ 14 ods. 4), táto skutočnosť sama osebe nemôže byť ani dôvodom na uprednostnenie trestného stíhania osoby v Slovenskej republike bez zohľadnenia závažnosti trestných činov, pre ktoré je vydaný európsky zatýkací rozkaz na strane jednej a trestných činov, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie v Slovenskej republike na strane druhej. Krajský súd preto postupoval správne aj pri posudzovaní možného postupu podľa § 27 citovaného zákona, keď, vychádzajúc z kritéria závažnosti posudzovaných trestných činov, postup upravený v § 27 citovaného zákona neaplikoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 5. augusta 2008

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: